

[Lykketoft]

dere, det bliver overassistenter med små fradrag og dyr husleje, der skal aflevere den største del af det millionbeløb, man vil have hjem i tvangsopsparing.

Leasingspekulanter, højtlønnede med stort lånefinansieret forbrug slipper billigt, og det gør de, fordi man vil anvende det skattesystem, som alle, inklusive statsministeren himself forleden i TV, erkender er udlevet, uretfærdigt og ubehændigt.

Som det er fremgået af den offentlige debat, har de radikale åbenbart under forhandlingerne med regeringen om disse indgreb fremført ønske om en slags særskat på bruttoindkomst i stedet for en tvangsopsparing. Det havde været en langt bedre idé. Det er skammeligt, at de radikale ikke har benyttet deres nøgleposition her i folketinget til at gennemtvunge dette synspunkt, så de kunne se os andre i øjnene, når de fremover skal ud og påstå, at der i denne pakke er noget, der for alvor giver et bidrag fra dem, der er rigtig velhavende i vores samfund. De radikale lod sig skyde ned med administrative argumenter. Regeringen fik sin vilje. Regeringen ville ikke pålægge fradragsryttere tvangsopsparing, så almindelige lønmodtagere kunne slippe billigere. Regeringen ville give vældig mange erhvervsdrivende – herunder også kun såkaldte erhvervsdrivende, f.eks. leasingspekulanter, som endnu ikke har indgivet deres selvangivelse – lov til at få en ekstra mulighed for at variere den skattepligtige indkomst og dermed også tvangsopsparingen. Regeringen ville ikke forenkle hele tegningen ved at lægge en engangsskat på høje bruttoindkomster i stedet for. Regeringen opstillede en stor administrationskrævende tvangsopsparing, og det vil komme regeringen til skade – også blandt vælgere, der traditionelt har været forstående over for en borgerlig politik.

Socialdemokratiet vil kæmpe for at få fjernet dette makværk. Beløbet til aflastning af statens øvrige låntagning i 1985 kunne man skaffe sig rigeligt ved at lade selskabsskatteforhøjelsen træde i kraft allerede for indkomståret 1985–86. Også derfor vil socialdemokratiet stemme imod tvangsopsparingen, og vi vil – som jeg senere skal vende tilbage til det – stemme for ændringsforslaget om at forhøje selskabsskatten med det samme.

Når vi så vender os til selskabsskatten, synes regeringen utvivlsomt, at det var væl-

dig snedigt at foreslå en selskabsskatteforhøjelse til 50 pct. som en del af denne såkaldte helhedsplan, for socialdemokratiet havde jo flere gange i folketinget og også under skattereformforhandlingerne foreslået, at vi skulle forhøje selskabsskatten. Ja, det er rigtigt, for man skal ikke være i besiddelse af ret meget overblik for at se, at selskabsskatteprocenten er blevet urimeligt lav i forhold til, hvordan selv meget lavtlønnede personer i dette samfund beskattes, og man behøver ikke at være økonomisk vismand for at se, at den forskel giver anledning til alle former for skattetænkning. Det er også åbenbart, at der ad denne vej kunne være skaffet nogle penge, der kunne bruges til løsning af andre samfundsvigtige opgaver.

Men i virkeligheden er det jo rasende usmart af regeringen og de radikale at brænde selskabsskatteforhøjelsen af igen ved at nedsætte en række arbejdsgiverafgifter, sådan som vi også har været inde på det i den foregående debat. Det er unyttigt, det svækker statens indkomstgrundlag, når og hvis selskabsskatteforhøjelsen, sådan som de radikale hævder det, fra 1987 skal bruges til indkomstskattereformens finansiering, og det rejser problemer med hensyn til en harmonisk løsning af den næste overenskomstsituation, hvis man så må følge de radikale og fjerne lettelsen i arbejdsgiverafgifterne lige forud for det tidspunkt, da forhandlingerne om løn- og arbejdsvilkår for perioden fra 1987 til 1989 skal i gang.

Bortforklaringerne i det radikale betænkingsbidrag løser med andre ord ikke det problem, at der fra og med 1987 er 2,4 mia kr., der enten skal finansieres ved andre skatteforhøjelser og andre nedskæringer eller ved at forhøje lønomkostningerne, så man komplicerer overenskomstløsningen.

I øvrigt har vi jo kunnet konstatere, også ved hr. Bjørn Elmquists indlæg her i dag sammen med andre tilkendegivelser fra regeringspartierne, at man ønsker at fastholde sammenkædningen mellem selskabsskatteforhøjelse og arbejdsgiverafgifters nedsættelse også ud over den 1. januar 1987.

Sagen er altså, at regeringen ved at lokke de radikale til dette urimeligt har vanskeliggjort skattereformforhandlingerne, eller også er det de radikale, der ved at fastholde holdningen i deres betænkingsbidrag kommer til at komplicere den næste overenskomstfor-